

РЕШЕНИЕ

№ 644

гр. Бургас, 01.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: ПАНАЙОТ СТ. АТАНАСОВ

при участието на секретаря ЕЛЕНА Г. ХРИСТОВА
като разгледа докладваното от ПАНАЙОТ СТ. АТАНАСОВ Гражданско дело
№ 20232120107613 по описа за 2023 година

Производството е образувано по повод исковата молба на К. Д. С., със съдебен адрес в гр. ..., срещу „Еос Матрикс“ ЕООД, ЕИК ..., със седалище гр. ..., с претендира приемане за установено, че ищецът не дължи на ответника следните суми: 1255,57 лева – главница по договор за потребителски кредит от 13.09.2007 год.; 419,51 лева – възнаградителна лихва за периода 30.04.2008-28.09.2009 год.; 420,02 лева – обезщетение за забава за периода 30.05.2008-09.03.2011 год.; законна лихва за забава върху главницата, начиная от 08.04.2011 год. до окончателното ѝ изплащане, както и деловодни разноски от 141,90 лева, съгласно изпълнителен лист от 10.05.2011 год., издаден възоснова Заповед за изпълнение № 2016/11.04.2011 год. по ч. гр. д. № 3004/2011 год. на БсРС, които суми са предмет на изп. д. №№ 767/2017 год. и 2811/2021 год. на ЧСИ рег. № ..., поради изтекла след 10.05.2011 год. 5-годишна погасителна давност за вземанията.

Исковата молба – в частта ѝ за периода на погасителната давност (10.05.2011-20.04.2017 год.), е пояснена от процесуалния представител на ищеца в проведеното по делото открито съдебно заседание, по реда на чл. 143, ал. 2, ГПК.

Ищецът е изложил следните фактически правни твърдения: договорът за кредит е бил сключен между ищеца и „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД на 13.09.2007 год.; възоснова на издадения за процесните суми изпълнителен лист, по молба от кредитора е било образувано изп. д. № 767/2017 год. на ЧСИ, рег. ..., но към този момент изпълнителният лист вече е бил загубил своята сила, защото е бил погасен по давност – с общата 5-годишна давност по чл. 110, ЗЗД; по това изп. д. не са били

извършени изпълнителни действия; с договор за прехвърляне на вземания от 13.07.2020 год. кредиторът „Париба Пърсънъл Файненс СА“ е цедирал на ответното ЕООД вземанията си срещу ищеца, заедно с всички принадлежности към него; с постановление на ЧСИ от 27.08.2021 год. производството по делото е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 2, ГПК; с молба от 28.09.2021 год. кредиторът „Еос Матрикс“ ЕООД е поискал образуване на изпълнително производство въз основа на процесния изпълнителен лист – образувано е изп. д. № .../2021 год. на ЧСИ, рег. № ...; поискано е извършването на изпълнителни действия, на 28.09.2023 год. е извършено вписване на възбрана върху недвижим имот, собственост на ищеца; от датата на издаване на изпълнителния лист до образуване на първото изп. д. през 2017 год. е изминал срок над 5 години и е изтекла общата погасителна давност по чл. 110, ЗЗД, а кредиторът е бил лишен от възможността да събира вземанията си принудително; ЧСИ не е компетентен да се произнася по давността; след образуването на второто изп. дело за ищеца са започнали да се създават неблагоприятни последици, изразяващи се в различни обезпечения и принудително събиране на сумите, в т. ч. и възбрана върху недвижим имот, поради което е налице правен интерес от предявяване на иска по настоящото дело, да приемане за установено, вземанията по изпълнителния лист са погасени по давност преди образуването на първото изп. дело, т. е. през 2016 год.

Ищецът е ангажирал доказателства в подкрепа на твърденията си; претендира присъждане на деловодните разноски.

Съдът намира предявения отрицателен установителен иск за допустим, правното му основание е чл. 124, ал. 1 във вр. с чл. 439, ГПК.

В срока по чл. 131, ГПК ответникът е депозирал писмен отговор, с който е признал допустимостта на иска, но е оспорил основателността му; навел е следните фактически и правни твърдения: искът по чл. 439, ГПК е насочен срещу „Еос Матрикс“ ЕООД, следователно ищецът декларира знание за извършеното прехвърляне на вземанията; при образуване на изп. дело № .../2017 год. са поискани и извършени изпълнителни действия, прекъсващи както срока по чл. 433, ал. 1, т. 8, ГПК, така и погасителната давност за вземанията; давността при изпълнителния процес се прекъсва многократно, с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ, както и с извършените от длъжника плащания по изпълнителното дело.; след прекратяване на първото изп. дело е образувано ново – с №/2021 год., по което са извършени регулярни действия; искането на взыскателя да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи; при процесуална активност на взыскателя, ако той е поддържал висиящността на изпълнителния процес с регулярни искания за прилагане на нови изпълнителни способности, той не следва да бъде санкциониран с обявяване на вземането му за погасено по давност поради евентуално бездействие на съдебния изпълнител или безуспешност

на посочения изпълнителен способ; съдът следва да съобрази спирането на давностните срокове съгласно ЗМДВИПОРНСПП; изпълняемото право (ликвидно и изискуемо притезание) и правото на принудително изпълнение (правомощието да се изисква от органа на принудителното изпълнение да предприеме действията, включени в съответния изпълнителен способ) не са погасени; погасителната давност не води до погасяване на самото вземане, а на възможността да бъде принудително изпълнено, вземането продължава да съществува като естествено и длъжникът продължава да го дължи, но възможността да бъде изпълнено е ограничена само до доброволното му изпълнение; плащането на погасено по давност вземане е дължимо плащане, то представлява погасяване на задължение, което е съществувало и преди изтичане на давностния срок.

Ответникът е ангажирал писмени доказателства, моли за присъждане на деловодните разноски.

Съдът, след запознаване със становищата на страните и данните по делото, като съобрази приложимите нормативни разпоредби, намира за установено:

Видно от данните по делото, с изпълнителен лист от 10.05.2011 год., издаден по ч. гр. д. № 3004/2011 год. на БРС на основание Заповед за изпълнение № 2016/11.04.2011 год., ищецът К. Д. С. е бил осъден да плати на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД следните суми: 1255,57 лева – главница по договор за потребителски кредит от 13.09.2007 год.; възнаградителна лихва от 419,51 лева за периода 30.04.2008-28.09.2009 год.; обезщетение за забава от 420,02 лева за периода 30.05.2008-09.03.2011 год.; законна лихва за забава върху главницата, считано от 08.04.2011 год. до окончателното ѝ изплащане, както и деловодни разноски от 141,90 лева.

За принудителното събиране на посочените вземания, по молба на заявителя от 20.04.2017 год. е било образувано изп. д. № ...на ЧСИ рег. № Според представеното копие от това дело, на 29.06.2017 год. по него е изпратено запорно съобщение до ЦКБ АД, която е блокирала откритата от длъжника сметка.

С писмена молба от 08.01.2021 год. като взыскател по делото е бил конституиран ищецът „Еос Матрикс“ ЕООД, в качеството на цесионер по договор за прехвърляне на вземания от 13.07.2020 год. Впоследствие, възоснова молба на новия взыскател от 28.09.2021 год., за принудителното събиране на процесните вземания е било образувано висящото и към настоящия момент изп. д. №на ЧСИ рег. №

При така изложената фактическа и правна обстановка съдът намира предявения иск за основателен. Предвид въведеното от ищеца-длъжник отрицателно твърдение, ответникът-взыскател носи доказателствената тежест, за провеждане на главно и пълно доказване липсата на предпоставки за изтичане на погасителна давност, която е била спряна или прекъсната през периода след влизане в сила на заповедта за изпълнение по заповедното производство, в което е издаден изпълнителният лист за спорните парични

вземания – чл. 154, ал. 1 във вр. с чл. 439, ал. 2, ГПК. Съдът намира, че такова насрещно доказване по делото не е проведено. Според задължителните указания на ВКС по правилното прилагане на закона – т. 10 от 2/2013-2012-ОСГТК, погасителна давност започва да тече от датата, на която взискателят е поискал или съдебният изпълнител служебно е предприел извършване на последното валидно изпълнително действие. По отношение всички спорни вземания приложение намира общата 5-годишна давност – чл. 110 и чл. 117, ал. 2, ЗЗД, които са установени с влязлата в сила заповед за изпълнение по чл. 410, ГПК, издадена по ч. гр. д. № 3004/2011 год. на БсРС – в този смисъл са Решение № 80/06.02.2024 год. по гр. д. № 1862/2023 год. на IV ГО и Решение № 50118/11.10.2023 год. по гр. д. № 3802/2021 год. на IV ГО на ВКС, двете постановени по чл. 290, ГПК. По делото няма данни за точната датата на влизане на заповедта, т. е. кога е изтекъл 2-седмичния срок за подаване на възражение по чл. 414, ал. 2, ГПК (в ред. й към 2011 год.), но съдът приема, че като най-късна дата за това следва да се приеме датата, на която е постановено разпореждането по заповедното дело за издаване на изпълнителният лист чл. 416, ГПК – 05.05.2011 год., съгл. служебно извършената от БсРС проверка. Делото не съдържа доказателства за спиране или прекъсване на давността през последвалия 5-годишен период, поради което вземанията са били погасени. Такова прекъсване има изпращането на запорно съобщение от 29.06.2017 год. по първото изпълнително дело – л. 50 по описа на настоящото производство, но към тази дата погасителната давност вече е била изтекла. Правно ирелевантни за прекъсването й са последвалите във времето по-късно извършени други изпълнителни действия по същото дело, образуването на понастоящем висящото изп. д. № .../2021 год. и спирането на давностния срок по чл. 3, т. 2 от ЗМДВИПОРНСПП

През периода 05.05.2011-05.05.2016 год. не е било образувано и висящо изпълнително производство за спорните вземания, поради което погасителната давност за тях е текла. За този период указанията съгл. ППВС 3/80 год. не намират приложение, тъй като те уреждат хипотеза на висящо изпълнително дело.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав счита, че погасителната давност е започнала да тече от 05.05.2011 год., с влизане в сила на заповедта за изпълнение по ч. гр. д. № 3004/2011 год. на БсРС, и е изтекла на 05.05.2016 год., през който период не е била спирана или прекъсвана, поради което отрицателният установителен иск е основателен и следва да бъде уважен.

Основателността на иска налага уважаване молбата на ищеца за присъждане на направените деловодни разноски в общ размер от 689,48 лева – сбор от платените държавна такса и адвокатско възнаграждение (чл. 78, ал. 1 във вр. с чл. 80, ГПК). Възражението на ответника по чл. 78, ал. 5, ГПК, за прекомерност на адвокатското възнаграждение, заплатено от ищеца, съдът намира за основателно. Според разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004 год., минималния размер на

възнаграждението, според материалния интерес от 2237 лева, възлиза на 523,70 лева, т. е. договорената и заплатена сума от 900 лева е прекомерна, съобразно ниската действителна фактическа и правна сложност на делото, а това мотивира съда да намали възнаграждението до 600 лева.

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 235, ГПК,

Бургаският районен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 439, ГПК, че К. Д. С., ЕГН *****, със съдебен адрес гр. ..., не дължи на „Еос Матрикс“ ЕООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр. следните суми: 1255,57 лева – главница по договор за потребителски кредит от 13.09.2007 год.; 419,51 лева – възнаградителна лихва за периода 30.04.2008-28.09.2009 год.; 420,02 лева – обезщетение за забава за периода 30.05.2008-09.03.2011 год.; законна лихва за забава върху главницата, начиная от 08.04.2011 год. до окончателното ѝ изплащане, както и деловодни разноси от 141,90 лева, съгласно изпълнителен лист от 10.05.2011 год., издаден въз основа Заповед за изпълнение № 2016/11.04.2011 год. по ч. гр. д. № 3004/2011 год. на БсРС, които суми са предмет на изп. д. №№ 767/2017 год. и 2811/2021 год. на ЧСИ рег. № ..., поради изтекла през периода 05.05.2011-05.05.2016 год. 5-годишна погасителна давност за вземанията.

ОСЪЖДА „Еос Матрикс“ ЕООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр., на основание чл. 78, ал. 1, ГПК, да заплати на К. Д. С., ЕГН *****, със съдебен адрес гр., деловодни разноси в размер от 689,48 лева.

Решението може да бъде обжалвано от страните по въззивен ред пред БсОС в 2-седмичен срок от връчване на препис от съдебния акт.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____